

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Mindent vagy semmit.
Perzselő szenvedély.

Everything FOR US

kettőnkért mindent

fine selection

M. LEIGHTON

M. LEIGHTON

Everything FOR US

k e t t ő n k é r t m i n d e n t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1.

Nash

MINDIG UGYANAZ. Az álom úgy kezdődik, hogy valami súly emelkedik fel a kezemből. Onnan tudom, mi következik, hogy lenézek a lábam elé, és a kezem lerakja a dobozt, amit cipeltem. Tele van cuccokkal, amiket épp az imént vettem, és most a kikötő kopott pallójára teszek le.

Felegyenesedem, előveszem a zsebemből a telefonomat, és megnyomok rajta egy gombot, hogy életet leheljek a kijelzőbe. Fényképezőre állítom, és felemelem, hogy tökéletesen keretbe illesszem a lányt.

Egy yacht fedélzetén fekszik átellenben. A hullámokon ringatózik a kikötőben. Remek hajó, de nem ez érdekel. Van jobb szemlélniválóm. A lány. Fiatal, szőke, és topless napozik.

Napolajtól csillog a bőre, a fény megcsillan a szép kerek cickóin. Micsoda cicik! De megnyomkodnám őket! Feltámad a szél, csak egy langyos fuvallat, de megkeményednek tőle a bimbói. Rózsaszínek, és a látványuktól lüktetni kezd a farkam.

Imádom a kikötőt!

Valaki meglöki a vállamat, és a lány eltűnik a keresőből. Megfordulok, és dühösen nézek az öregemberre, aki lefelé cammog a stégen. Legszívesebben beszólnék neki, de persze nem teszem. Cash bezzeg nem tartaná vissza magát. Ő ugyan be nem fogja a száját senki kedvéért. De én nem Cash vagyok.

Nem foglalkozom az öreggel, visszafordulok a yacht felé, meg a csodacickós, topless csaj felé. De mielőtt megint kukkolhatnám, valami másra leszek figyelmes.

Egy férfi áll a móló végén a partnál. Egy kis bódénak támaszkodik, ahol kaját lehet kapni, meg a kikötőben fellelhető mindenféle vízi járműhöz üzemanyagot.

A pasi lazának tűnik, de valahogy nem stimmel velem valami, az öltözéke valahogy nem passzol ide. Hosszú nadrág van rajta. Mármint alkalmi öltönyt nadrág. És a zsebéből valami téglalap alakú kis tárgyat vesz ki. Mobiltelefonnak látszik, de nem az. A fényképezőmmel ráközelítek, és látom, hogy csak egy sima fekete doboz, egy kis piros gombbal a tetején.

Látom, ahogy a hüvelykujja a gombhoz ér, aztán valami nekem vágódik, de annyira, hogy lever a lábamról, hátrafelé a vízbe.

Aztán semmi.

Nem tudom, hány perc, óra, vagy nap telik el, mire magamhoz térek a vízben. Arccal felfelé lebegek, és újra meg újra nekikoccan a fejem a hínáros, érdes stégnek.

Fáj, de megerőltetem magamat, és hasra fordulok. Merev tagjaimmal lassan úszni kezdek a kikötő egyik létrája felé. Vízről csepegvé a partra mászom, és körülnézek, mi okozhatta a hangos robbanást, amit akkor hallottam, amikor a vízbe zuhantam.

A családom kis hajója felé pillantva egy csomó embert látok. Egy fél percbe is beletelik, mire felfogom a látványt: égő fadarabok

tarkítják a kikötőt, bútordarabok hevernek szanaszét a vízben. És füst. Rengeteg füst, meg szörnyülködő suttogás. A távolban, egyre közeledve, szirénák hangja.

Összerenzenek, és felébredek a rémálomból. Mint mindig. Izzadok és zihálok, mint mindig. Könnyek csorognak végig az arcomon, mint mindig. Már nagyon rég volt, hogy utoljára kísértett ez az álom. Szinte elfelejtettem, mennyi kétségbeesést, ürességet és *haragot* szít bennem.

De most már emlékszem. Világosan, tisztán. És ez ma olyan, mint olaj a tűzvészre.

Felülök az ágyban, hogy levegőhöz jussak. Az oldalam sajog, emlékeztetve az elmúlt éjszakára. Visszatér az emlékezetem, és a düh majd' szétvet.

Ekkor megérinti a vállamat egy kicsi, hűvös kéz.

Megfordulok. Marissa felül mögöttem, a könyökére támaszkodik, és álmos, szexis kék szemekkel néz rám. Mielőtt még végiggondolhatnám, mit teszek, a keserűség, a harag, az elfojtott indulat valahogy vággyá alakul. Fel kell falnom valamit, el kell vesztenem magam valamiben, semmi mást nem érzek, csak ezt a vágyat, és rávetem magamat.

Ráfekszem Marissára, meleg testét a matraccra nyomom. Hallom, hogy halkán nyög, ahogy a számat a szájára tapasztom. Lenyelem a hangját, a félelmét, a hezitáló vágyát, és felébred bennem a vadállat.

A nyelvem könnyedén csúszik az ajkai közé. Édes, mint a méz. A térdemet a combjai közé tolom, mire szétnyílnak, hogy a csípőmet a csípőjéhez engedjék.

A kezemet a szoknyája széle alá tolom... És ekkor érzem meg, hogy le van dermedve. Felemelem a fejem és ránézek. Tágra nyílt, meglepett, kissé rémült szemekkel bámul rám.

2.

Marissa

NASH FÉLBESZAKÍTTJA A CSÓKOT, pont, amikor kezdtem volna belefeledkezni. Az katasztrofális lett volna.

Ugye?

Visszafojtom a lélegzetemet, ő pedig meredten néz. Még a homályban is látszik, ahogy fekete szemébe visszatér a józanság. Valami más lett úrrá rajta, és nekem a lelkem legmélyén ez még tetszett is, pedig az ilyesmi igazán *nem* vall rám. De hát semmi nem maradt a régiben, amióta elraboltak. Miért is várnám, hogy pont ez ne változott volna?

Végigfut az agyamon, hogy talán már sosem térhet vissza a régi kerékvágásba az életem. És hogy akarnám-e egyáltalán, hogy visszatérjen.

Kicsit bánt, hogy Nash lekászálódik rólam, és az ágyra huppanva a két karjával eltakarja a szemét.

– Szerintem jobb lenne, ha távol tartanád magad tőlem – dörmög a csendes sötétségbe.

– Tudom – mondom ki bátran és nyíltan. *Tényleg* tudom.

Igaza van. Távol *kellene* tartanom tőle magamat. De a lelkem valami újonnan előbukkant része tudja, hogy nem fogom. Hogy nem tudom. Úgy vonz, mint a víz vagy a levegő. Nem értem, miért, és nem is igazán vagyok nyugodt miatta, de van annyi eszem és annyi józan-ságom, hogy elismerjem, hogy felismerjem, és hogy tudjam, tennem kell valamit. Csak az a kérdés, hogyan.

Néhány másodpercnyi hallgatás után Nash elrántja a kezét az arca elől, felém fordítja a fejét és rám bámul.

– Akkor mi a fenét keresel még itt?

Belenézek a szeme tüzes, haragos mélységébe, és hiába *tudom*, hogy veszélyes ez a tekintet, hogy veszélyes *ez a férfi*, mégsem tudom csak úgy faképnél hagyni. Nem tudok eltávolodni tőle. Nem megy. Még nem.

– Szükségem van rád – mondom egyszerűen. És valóban így van. Hogy védelmezzem, hogy biztonságban érezzem magam.

Nash válaszra nyitja a száját, de nem szól semmit. Csak figyel, *be-lém lát* azzal az egyszerre jeges és forró pillantásával. Egészen olyan a szeme, mint Cashé, azaz Nashé, akiről azt hittem, ismerem, de mégis egészen más. Még sosem láttam ilyen tekintetet.

Sosem láttam, sosem éreztem ilyet.

Hosszú hallgatás után végül megszólal:

– Én csak bajt hozok.

– Tudom.

Újra csend.

– Biztosan fájdalmat fogok okozni neked.

Nyelek egyet. Tudom, hogy így van, de egészen más hallani, felfogni a kimondott szavakat.

– Tudom – vallom be.

– Akkor ne mondd, hogy nem figyelmeztettek.

– Tudom – ismétlem megint, és azon tűnődöm, hogy az eszem mellett a szókincsemet is elveszítettem-e.

Nash még néhány másodpercig rám bámul, aztán óvatosan az ép oldalára fordul.

– Fordulj meg – morogja.

Nem is tudom, miért, de kérdés nélkül engedelmeskedem. Most már biztos vagyok benne, hogy *valóban* elment az eszem.

Oldalra fekvé hátat fordítok neki, és az arcomat a kezemre fektetem. Kavarnak bennem a kérdések és a képek, kísértének a sötétben. Már kezd úrrá lenni rajtam a pánik, elszorul a szívem és a torokom, amikor Nash átöleli a derekamat, magához húz, és én odabújok hozzá. Durva, szinte ellenséges a mozdulata. Nem az az érzésem, hogy vigasztal, hanem sokkal inkább az, hogy kelletlenül megadja magát, és legalább ő is vigasztalódik egy kicsit. Szinte olyan, mint ha kerülné, hogy bárki segítsen neki, hogy bárkivel érzelmi kapcsolatot alakítson ki. Magányos hajótörött a harag és a keserűség szigetén. Arra van szüksége, hogy valaki megmentse, csak még ő maga sem tud róla.

Mindegy, mi a szándéka, a hatás ugyanaz. Sőt, csak erősíti a gondolat, hogy talán neki ugyanannyira szüksége van rám, mint nekem rá. Azonnal megnyugszom, a pánik elillan. És ez az a pillanat, amikor ráébredek, hogy igen, ez a férfi tényleg veszélyes. És nem, ez nem fog tőle távol tartani. Semmi sem fog.

És nem értem, miért.

Amikor újra kinyitom a szemem, már beszűrődik a napfény a függöny alatt. Hallgatom a hangokat, amik körülvesznek.

Nash mélyen, nyugodtan lélegzik, érzem a lélegzetét a nyakamon. Beleborzongok, ahogy kemény teste a hátamhoz simul.

Nem tudom, mi ütött belém. Sosem reagáltam még így senkire. Még csak hasonlóan sem. Az isten szerelmére, hiszen az ikertestvéremmel jártam! De az nem volt ilyen. Ez most valami több, valami vadság. Valami... Más.

Hallom, hogy becsukódik egy ajtó. Mintha Olivia szobája lenne. Biztosan felébredt az egyikük.

Olivia.

Ha csak rágondolok, büntudat önt el. Hogy lehet ennyire kedves hozzám, hogy kockáztathat ilyen sokat értem, amikor annyira undok voltam hozzá? Fel nem foghatom. De nagyon szeretnék méltó lenni erre a nagylelkűségre és őszinteségre, bár nem hiszem, hogy valaha is sikerülhet.

Eszembe jut valami, ezért lassan felkelek Nash mellől, kibújok az ágyból, és a konyhába osonok. Örömmel látom, hogy Olivia telepakolta a hűtőt a távollétemben. Előveszem a tojásokat az ajtón lévő polcocskárról, aztán kinyitom a fagyasztót, virslit és rösztit veszek ki belőle, és mindezt kirakom a konyhapultra. Találok egy tálát és három különböző méretű serpenyőt a szekrényben. A tűzhelyre teszem őket, elégedetten végignézek az előkészületeken, aztán felgyűröm a felsőm ujját, és nekiállok, hogy pompás reggelit készítsék mindenkinek. Riadtan felugrom, amikor mögöttem valaki megköszörüli a torkát.

Megfordulok; széles mosoly ül az arcomon, mert Olivíára számítok. Enyhén szólva lehervad a lelkesedésem, amikor látom, hogy Cash áll az ajtóban.

– Hát te mit csinálsz?

– Reggelit – felelem, és megpróbálom kiebrudalni a hangomból a szarkazmust. Visszafordulok a pulthoz. – Nem látszik?

– De te nem szoktál főzni – mondja Cash tompán.

– Sosem késő elkezdni. – Nem is nézek rá; a tojásokra figyelek, ahogy egyenként a tálba töröm őket.

– Nem kell tettetned magad, Marissa. Csak mi vagyunk itt. Miattam ne csináld. Vagy elfelejtetted, hogy *ismerlek*?

– Talán *régebben* tényleg ismertél, mármint annyira, amennyire két olyan ember, mint mi, ismerheti egymást egyáltalán. De az már a múlté. Megváltoztak a dolgok.

– Komolyan? – Nem kétlem, hogy ezt lehetetlennek tartja. És ez bosszant.

Megpördülök, és ráfogom a habverőt, mint valami fegyvert.

– Ne tégy úgy, mintha te különb lettél volna! Mindenkinek hazudtál, minden barátodnak, minden munkatársadnak. Engem is kihasználtál, hogy közel kerülhess apámhoz, és hogy állásod legyen a cégnél. Igenis kész voltál mindent megtenni, hogy elérd a célodat. Ne merészelj itt prédikálni nekem! Vagy elfelejtetted, hogy *én* is ismerlek *téged*?

Csak még jobban feldühít, hogy nyugodt marad.

– Ez igaz. De az valójában nem én voltam. Az igazi énemet sosem ismerted. Csak azt, amit mutattam neked, a szerepet, amit eljátszottam a világ kedvéért.

– Ítélezz csak, ha jólesik. Igazold csak a saját tetteidet, ha az megnyugtat. Nem igazán érdekel a véleményed, és semmit sem kell bizonyítanom neked. Olivíanak viszont tartozom. Ha neki bizonyítani tudok, akkor cseppet sem érdekel, hogy te mit gondolsz.

Azzal vissza is fordulok a feltört tojásokhoz, és elkezdem vehemensen felverni őket.

Legjobban az dühít, hogy Cashnek igaza van. Nem érdelek második esélyt. Nem érdelem meg senki bizalmát. Mindenki látta

már, milyen vagyok. Olyan benyomást keltettem, amit talán sosem fogok tudni megváltoztatni.

De ez nem azt jelenti, hogy meg sem próbálom. Jelenleg nagyon kevesek véleménye érdekel. Rájuk kell koncentrálnom, mindenki mást pedig jobb lesz kiverni a fejből.

Hallom Cash meztlábás lépteit, ahogy kimegy a konyhából. Az utolsó pillanatban megáll, én pedig abbahagyom a tojások felverését, és hallgatom.

– Sajnálom, ami történt, Marissa. Senki nem érdemelte azt, hogy belerángassam a sok szarba, ami felbolydult az életemben. Még te sem.

Nem felelek, csak hallgatom a csendet, mialatt válaszra vár. Válasz híján végül kimegy.

Megpróbálok tudomást sem venni róla, mennyire fáj, hogy ilyen ellenszenvet érez irántam. Nem igazán érdekel, mit gondol, de azért zavar, hogy bárki is így érez velem kapcsolatban. Tényleg ilyen rémes voltam?

Mielőtt még elindulhatnék az öngyűlölet gyászos útján, újabb hangot hallok.

– Ne is törődj vele, Marissa! – Ez most *tényleg* Olivia, ott áll az ajtóban, amikor megfordulok. Álmosnak látszik, aranyos, kócos, és kissé zavarba hoz, hogy hallotta, amit Cash mondott. – Nem tudom, mi a baja ma reggel, de olyan, mint egy medve, akinek tüske ment a talpába. – Kedvesen elmosolyodik. Tudom, hogy kifogást keres Cash viselkedésére, de ettől valahogy csak még rosszabb. Mindig így a védelmemre sietett? És én mindig ilyen méltatlan voltam rá?

Görcsbe rándul a gyomrom. Erre a kérdésre tudom a választ.

Igen.

– Nem kell kifogásokat keresned neki, Liv. El tudom képzelni, mennyire nehéz lehet elhinni, hogy valaki csak úgy, egy éjszaka leforgása alatt megváltozik.

Olivia beoson a konyhába, és feltelepszik az egyik bárszékre a konyhasziget mellett.

– Ez igaz is lehetne, ha nem történt volna semmi... Drasztikus. De téged elraboltak, Marissa. Úgy értem, tényleg fogalmad sem volt róla, hogy mi folyik, vagy hogy egyáltalán veszélyben vagy. Egyikünk sem tudta. Senki nem gondolta volna, hogy bajod eshet. Vagy hogy elrabolhatnak. Ez bárkinek megváltoztathatja a személyiségét.

Rámosolygok, aztán visszafordulok a tojásokhoz. Kicsit még kavarom őket, aztán beleöntöm a forró, kivajazott serpenyőbe.

– De ez talán olyasmi, amihez idő kell, hogy bizonyítsam.

Először csak hallgat, aztán mellém lép, és a tűzhely fölé hajol, amíg a szemébe nem nézek.

– Senkinek nem kell bizonyítanod semmit. Sok mindenen mentél keresztül. Arra kellene koncentrálnod, hogy helyrerázd az életed.

– Nem is billent ki.

– Hamarabb hazajöttél az utazásból, és aztán pár napra eltűntél. Na igen. Tuti, hogy lesz pár kérdés, amire válaszolnod kell majd.

Vállat vonok.

– Lehet. De senkinek sem tartozom válasszal. Senkinek, aki az életem része, nem számítok igazán. Senkinek. – Amikor ezt kimondom, úgy érzem, mintha tüzes billogot sütnék a bőrömre. Mert így igaz. – Egyébként is, elvileg még nem értem haza, szóval...

– Marissa, nekem igenis számítasz. Remélem, ezt tudod. És édesapádnak is. Meg anyukádnak. Biztos a barátaidnak is számít, mi történik veled. Talán most nem úgy tűnik, de...

– Liv, tényleg nagyon kedves vagy, hogy próbálsz felvidítani, de láttad, miféle emberek között mozgok. Ott voltál annak a kiállításnak a megnyitóján. A többséggel, akik ott voltak, együtt dolgozom, ismerem őket, összejárok velük. Borzalmasak, Liv. Rémesek! Te is láttad.

Látom, hogy mondana valamit, hogy mondani *akar* valamit, de erre nincs mit mondani. Tudja, hogy igazam van.

– Nézd, Marissa, most abban a kiváltságos helyzetben vagy, hogy kaptál egy második esélyt, új döntéseket hozhatsz, és másként élheted az életedet. Jobban. Mindenkinek az életében vannak... Kellemtelen emberek, de nem bújhatsz el előlük. Muszáj valahogy elviselned őket, ahogy tudod.

– Tudom, hogy nem bújhatok el. Örökre legalábbis nem. De nem hinném, hogy készen állnék, hogy újra visszamenjek. Még nem. Talán pár nap múlva...

– Akkor ma nem mész dolgozni?

– Nem. Azt hiszem, betelefonálok, és szólok, hogy kivennék pár hetet. Mondom, nem muszáj még visszamennem, és úgyis munka nélkül vagyok. Apuci „nevelése” – mondom, idézőjeleket formázva az ujjaimmal, és közben forgatom a szemem.

– Azt hittem, bírtad.

Összevonom a szemöldökömet, és a tojásokat kavargatom.

– Igen. De nem vagyok benne biztos, hogy továbbra is ezt akarom.

Ez nem egészen igaz. Van valami, amit igenis akarok, valami foglalkoztat, amióta elkábítottak, bántalmaztak, és akaratom ellenére fogva tartottak. De ez a valami az egész életemet felforgatná, és mindenkinél kiverné a biztosítékot, akit csak ismerek. Mindenkinél, Liv

kivételével. Meg valószínűleg Nash kivételével. De nem vagyok benne biztos, hogy megvan hozzá a bátorságom. Viszont abban sem vagyok biztos, hogy van más út. Igazából nem *érezem* úgy, hogy volna más választásom.

3.

Nash

SÜLŐ HÚS ILLATÁRA ÉBREDEK. Előtör belőlem a kiéhezett ragadozó.

Kinyitom a szememet; üres az ágy. Talán jobb is így. Bár nem bánám, ha egy kicsit belefeledkezhetnék Marissába, de ennek nem most van itt az ideje. Előző éjjel megvizsgált a gyengédsége, és ez veszélyes a számomra. Nem akarok viszonyba keveredni egyetlen nővel sem. Senkivel. Ezért is örülök neki, hogy most nincs mellettem.

A hátamra fordulok, és fájdalom hasít az oldalamba. Nem olyan éles, mint amilyen lehetne, de *egyáltalán* nem tetszik, hogy még mindig fáj. A doki gyógyszerei biztos segítettek, de amúgy is nagyon gyorsan gyógyulok, úgyhogy még ez a kis fájdalom is meglepetés. Kellemetlen meglepetés.

Tudomást sem veszek az oldalamon tátongó sebről, felülök, és lelogatom a lábamat az ágy széléről. Kicsit kóvályog a fejem, úgyhogy nyugton maradok, amíg el nem múlik.

Mi a franc volt annak a seggféjnek a késén? Pont elég méreg, hogy felbosszantson, de ne öljön meg?

Felállok, és a fürdőszoba felé imbolygok, hogy pisálni menjek, mielőtt találkozom a többiekkel, akikben cseppet sem bízom. A legjobb

arcomat kellene mutatnom, és rohadtul dühít, hogy még mindig fájdalmaim vannak és szédülök. Ez gyengeség, és én semmiféle gyengeséget nem viselek el. Soha.

Vizet fröcskölök az arcomra, és kicsit máris jobban érzem magam, a testem pedig lassan hozzászokik a függőleges helyzethez. A tükörképem szemébe nézek, és próbálom összeszedni magamat. Nincs időm betegeskedni, gyengélkedni, nyüglődni. Úgyhogy nem is teszem. De az oldalamban a tompa sajgástól igencsak morózus hangulatban követem az orromat a konyhába.

Majdnem felmordulok, amikor meglátom Marissát, amint a tűzhely mellett áll, és virsliket tesz egy papírtörőre, hogy leitassa róluk a zsírt. Szexi még ebben a hétköznapi helyzetben is, ahogy főz. De nem ez zavar. Hanem az, hogy *tetszik*, ahogy ilyen hétköznapi, gondoskodó tevékenység közben figyelhetem. Hosszú ideig voltam távol – távol a civilizációtól, távol az otthonomtól, a szerelemtől, a korábbi életemtől. Megtanultam, hogy ne hiányozzon mindez.

Mostanáig sikerült is.

Megacélozom magam, elűzök minden érzelmet azon kívül, hogy le akarom tépni a bugyiját, fel akarom ültetni a konyhapultra és *őt* akarom megenni reggelire, mielőtt kész a pirítós. Emlékeztetem magam, hogy igazán semmi baj Marissa irántam való érdeklődésével, amíg megmarad a testiség szintjén. Részemről legalábbis. Az nem érdekel, hogy vele mi lesz. Nem engedhetem meg magamnak, hogy érdekeljen.

És velem mi lesz? Oda kell figyelnem, hogy mibe keveredem. És amint bármiféle mélyebb érzéseim támadnának, már itt sem vagyok. Évek óta nem volt szükségem nőre az életemben. Már persze a testiségen kívül. És nem tervezem, hogy hagyom magam belerángatni bármiféle érzésbe a pusztá vágyon kívül.

Marissa a válla fölött hátranéz és valamin nevet. Észreveszem, hogy a konyhapult mellett egy bárszéken ott ül Olivia. Marissa visszafordul a tűzhelyhez, és rám vetődik a pillantása. Még szélesebben mosolyog, és rám köszön.

– Jó reggelt!

Morgok valamit, és a hűtőhöz sétálok. Kinyitom, hosszasan bá-méskodom benne, majd becsukom. Ahogy az elmúlt hét évben mindig, most is a dac irányít; a csípőmet a konyhapultra döntöm, és Marissához fordulok.

– Mi ez a nagy seggnyalás?

A mosolya kissé elhalványul, és inkább a virslikkel foglalatoskodik. Olyan csend lesz a konyhában, hogy hallom, amint az utolsó néhány virsli szinte fülsiketítően sístereg a serpenyőben.

– Nash, ez nagyon igazságtalan. Te...

Marissa félbeszakítja Oliviat.

– Olivia, hagyd csak!

Olivia egy kis ideig hallgat, nyilván lenyel még néhány kevésé hízelgő megjegyzést, amit a fejemhez készült vágni. Megköszörüli a torkát.

– Nos, akkor én megyek is, átöltözöm, és szólok Cashnek, aztán jövök teríteni, oké?

Nem is várja meg a választ, csak felpattan és megy. Úgy vonul el mellett, hogy az az érzésem, szikrákat szórna a szeme, ha rám nézne.

Tüzes a kicsike.

A tüzes irracionális és instabil is tud lenni, amit cseppet sem kedvelek egy nőben. Azt hiszem, ez egy azon kevés dolog közül, amit megtartottam a régi énemből. Nagyra értékelem az intelligens, cél-tudatos nőket. Kivéve az ágyban. Ott kedvemre való a tüzes. Tüzes és odaadó. Nincs jobb, mint egy mindenre kapható nő.

A fakanál csörömpölése újra Marissára tereli a figyelmemet. Ajkát egészen összepréseli, gondolom, mondani akar valamit.

És tényleg.

– Nem tudod, milyen voltam régebben – közli halkán. – Nem tudod, mit vártak el tőlem, mit várt el tőlem az apám, milyennek kellett lennem.

– Fel sem tételezed, hogy szemmel tartottam az öcsémet, amikor a városba hozott a szél? *Pontosan* tudom, milyen voltál.

Felnéz rám, és az érzelmek sorban ülnek ki az arcára; legutoljára a szégyen.

– Akkor tudod. Hogy sok mindent kell jóvátennem.

– És ez szerinted seggnyalással menni fog?

– Nem, csak... Én... Azt hiszem, egyszerűen csak tényleg fontos nekem, hogy jóvátegyem a dolgokat, főleg Oliviával.

– És akkor minden jó lesz? Nem fog számítani, hogy hogyan bántál vele? Meg mindenki mással?

Marissa felkapja a fejét, és haragosan rám villantja kék szemét.

– Dehogya! Viszont ártani nem fogok azzal, ha folyamatosan kimutatom, hogy törődöm vele.

Bólintok. Talán igaza van.

– De minek ez a sok erőfeszítés? Kit érdekel, mit gondolsz Olivia? Vagy akárki más?

A szemembe néz, és felszegi a fejét.

– Engem! Méghozzá nagyon.

– Na igen, de téged mindig is mások véleménye érdekelt, ugye? Vagy nem ez a gyenge pontod? A látszat? Fenn kell tartani a látszatot mások előtt?

Kinyitja a száját, mintha vitára készülne, de nem szólal meg. Nem tud vitázni, mert igazam van.

Ebben a pillanatban jelenik meg Olivia és Cash, túlságosan hamar.

– Majd meglátjuk, meddig bírod, amikor visszatérsz a valóságba –
– suttogom Marissának.

– De jó illata van! Majd' éhen halok, biztos éhes ez a két nagy ősember is – mondja Olivia egy kicsit erőltetett vidámsággal. Figyelem, ahogy Marissa összeszedi magát, és viszonozza Olivia túlságosan vidám mosolyát. Úgy néz ki, mindenki tetteti magát. Aztán a tekintetem találkozik Cash pillantásával. Aggodalmat látok a szemében, és jó okkal. Amíg ilyen Duffy-féle, erőszakos gyilkosok szaladgálnak szabadlábban, egyikünk sincs biztonságban. Minél előbb felismeri ezt Cash is, annál hamarabb fog egyetérteni velem, hogy intézkednünk kell.

Mégpedig az én módszeremmel.

Csendesen farkasszemet nézünk, amíg a nők terítenek. Amikor leülünk, mindenki asztalkendőt terít az ölébe, és senki nem könyököl. Teljesen civilizálatlannak érzem magam. Rég nem ettem együtt olyasvalakikkel, akik nem kalózkodnak és bűnöznek. Nem felejtettem el a jó modort, csak épp kínosan emlékeztet arra, mit veszítettem az életemből.

Az életemből, amit Cash élt helyettem.

– Nash, mik a terveid most, hogy visszatértél az élők sorába? –
kérdi Olivia barátságosan csevegő stílusban.

– Úgy tudom, szép kis lakásom van a belvárosban. Arra gondoltam, visszaköltözöm – jelentem ki határozottan, mintegy kihívásként Cash felé.

– Tényleg? Azt hittem, itt maradsz egy kicsit. Legalább addig, amíg ez az ügy megoldódik. Úgy értem, Marissa talán még mindig veszélyben van. Arra gondoltam...

– Arra gondoltál, hogy ha Marissa elég hülye volt ahhoz, hogy az öcsémmel randizgasson, aki úgy tett, mintha én lennék, és ezért bajba keveredett, akkor maradjak itt, és hozzam helyre a dolgot?

Tudom, hogy senkinek sem tetszik, amit mondtam, de igazam van, és ez nem vita tárgya. Ez biztosan jobban irritálja őket, mint bármi más. Én nem hazudozok, nem tettetek, és nem udvariaskodom. Kimondom a frankót. Nem tehetek róla, ha nekik nem tetszik. De jobb lesz, ha megszokják, mert én ilyen vagyok. Ugyanis éveken át együtt kellett élnem azzal a rongyos kurvával, a való élettel. És szar volt. De még milyen szar! Viszont legalább sosem ért készületlenül. Semmi jó nem származik abból, ha elbújok az igazság elől. Semmi. Soha.

– Megleszek egyedül – csicsereg Marissa, mielőtt pattanásig feszülne a hangulat.

Felnézek a gyönyörű arcára, nyugtalan vonásaira, ahogy süt róla az aggodalom, és előnt a lelkifurdalás, amiért ilyen... Szókimondó voltam, amikor ő ennyire tapintatos próbál lenni.

– Azért pár napot maradhatok. Sose lehet tudni. Ha mégis le akarnak csapni rád, akkor legalább kapok egy esélyt, hogy rendezek pár adósságot a Drága Öcsikém engedélye nélkül is.

Önelégülten Cashre vigyorgok. Tudom, hogy nem örülne, ha a saját kezembe venném a dolgokat, ahogy én meg annak nem örülök, hogy muszáj életben hagynom azokat a pszichopátákat. De attól függetlenül, hogy ki minek örülne, majd meglátjuk, kinek kell kompromisszumot kötnie. Még nem patkoltak el, és én is itt vagyok, mégis Cash szabályai szerint játszom. Fogalmam sincs, miért. Talán maradt bennem valami abból a kedves srácból, aki régen voltam; valami apró rész, ami visszatart. De ez nem lesz mindig így. Egy

kicsit még betartom a játékszabályokat, de Cash ostoba, ha azt hiszi, lemondok a bosszúmról. Azt már nem. Duffy, meg a faszfejek, akik megbízták, hogy felrobbantsa a családom hajóját, drágán megfizetnek majd a veszteségemért. Csak idő kérdése.

– Remélem, hogy előbb beszélni tudunk apával, kapunk némi információt, és kitalálunk valami jó tervet.

– Az oldalamban tátongó sebről azért jusson eszedbe, hogy még nem végeztek, és a türelmük is elfogyott, úgyhogy jó lesz sietni – emlékeztetem, és végigsimítom sajtó oldalamat.

– Akkor gyorsan el kell mennünk apához.

– Egyetértek. Mire várunk? Menjünk még ma, vessük el a kockát.

– Van ma reggel egy kis dolgom, de kora délután ráérek. Csak időben kell visszaélnem, hogy Olivia elé menjek a főiskolára.

– Mondtam, hogy... – Olivia vitázni kezd, de Cash közbevág.

– Igen, tudom, hogy mondtad, de én meg azt mondtam, hogy semmi sem fontosabb a biztonságodnál. Örülj, hogy az órákra nem fogok bejárni veled.

Odahajol, belecsókol a nyakába, mire Olivia elvigyorodik.

– Semmit nem tanulnék, ha egy csoportba járnánk.

– Kárpótolnálak érte később. Biztos tudnék neked tanítani ezt-azt.

Olivia felnevet, Cash játékosan a fülcimpájába harap. Megint belém mar a gondolat, hogy az öcsém milyen csodás életet él, miközben én száműzetésben voltam. Az én életemből kimaradt... Minden.

Lenyelem az epés megjegyzéseket, megköszörülöm a torkomat, és úgy teszek, mintha nem tűnne fel, hogy gondolatban most is falják egymást.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Persze én is teljesen ráérek, úgyhogy... – Marissa felé villan a szemem, és látom, hogy eléggé feszeng. Nem tudom, hogy azért-e, mert az expasija az unokatestvérével turbékol, vagy valami más oka van. – Hacsak nincs valami dolgod ma, Marissa. De akkor is veled mehetek, hogy szemmel tartsalak.

– Ne fáradj vele – mondja udvariasan. De az arckifejezése továbbra is... Aggodalmas. – Nem tudom, mit fogok ma csinálni.

– Hogyhogy? Nem mész dolgozni?

– Apámon kívül mindenki azt hiszi, hogy még nem érkeztem vissza, úgyhogy van néhány szabadnapom.

– És mihez kezdesz velük?

Sosem szerettem a tétlenséget.

Megvonja a vállát.

– Talán végzek egy kis kutatást.

– Arról, hogy...? – faggatnám.

Marissa megköszörüli a torkát. Valahogy az az érzésem, kényelmetlenül érinti, hogy kérdezősködöm.

– Büntetőjog.

– Óóóó – mondom, és hátradőlök a székben. – Tehát nem csak én vágyom bosszúra.

Marissa felnéz rám.

– Azt nem mondtam.

– Nem is kellett kimondanod.

– Én is úgy gondolom, ahogy Cash. Megvan a törvényes módja, hogy elérjük minden célunkat.

– A *mi* minden célunkat?

Halványan elpirul az arca.

– Akár tetszik, akár nem, ebben az ügyben mind együtt vagyunk benne.